

ΠΑΛΗΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΓΟΥΔΙ ΚΑΙ Η ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΕΝΩΣΙΣ

Γ'.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ἡ «Πανεπιστημιακὴ Ἐνωσις» εἶχε ἐκλέξει κ' ἐπιτροπὴν στὴν ὁποία ἀνέθεσε καθὲς πληρεξουσιοδοτητῆ ἐνεργείας, καθὼς καὶ τὴν «τιμωρία τῶν... ἐπιτρόκων καὶ τῶν ὀπωδιόποτε γινόμενων πρόσκομμα στὴν εὐδωσίαι τοῦ ὑπὸ τῆς «Ἐνώσεως» ἐπιδικουμένου ἔργου».

Μία ἀνδροπερητῆ μαμὴ φέρονσα μπίραν καὶ ὀμπρέλλαν!

Στὸ τέλος δέ, ὅπως καὶ τὸ Σύνταγμα, ἐπαφίετο κ' αὐτῇ: «...τὴν πιστὴν καὶ ἀκριβῆ τήρησιν τοῦ παρόντος εἰς τὸν πατριωτισμὸν καὶ τὴν πρὸς τὴν Πατρίδα ἀγάπην τῶν μελῶν»!...

Κι' ἀκολουθοῦσε ὁ ὄρκος: — «Ὁρκιζόμεθα ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Πατρίδος καὶ ὑποσχόμεθα ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς τιμῆς μας, νὰ ἐκτελοῦμεν τὰς ἀποφασίσεις τῆς... ἐπιτροπῆς μας, νὰ ὑπερασπιζόμεθα ἐνὸς πᾶσι καὶ διὰ τὸν αἵματός μας, ἐν ἀνάγκῃ, τὰς ἀπὸ τῶν πατέρων μας κληροδοτηθείσας ἐλευθερίας καὶ νὰ τηρῶμεν μυστικὰς τὰς λαμβανόμεναις σκέψεις καὶ ἀποφασίσεις. Ὁ Θεὸς μετ' ἡμῶν. Ἀμὴν!...

Ἡ «Ἐνωσις» γιὰ νὰ ἔχῃ ὅλες τὶς σπικλητέας σοματείου ἐπαναστατικῆ, ἔπρεπε νὰ καταδιωχθῆ κ' ἀπὸ τὴν ἄστυνμία.

Καὶ πρῶτος ὁ προεδρεύων σωματείου κ. Παυτοῦλας, εἶδε μὴ μὲρα μερικὸν χωροφύλακες νὰ τὸν παρακολουθοῦν, ἀλλὰ μόνον... νὰ τὸν παρακολουθοῦν. Κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρας, καθὲς μέλος ἔσπευδε ν' ἀνακοινῶσθαι ὅτι κ' αὐτὸ παρακολουθεῖται ἀπὸ μετρηταίους χωροφύλακες!

Τόσος μάλιστα ὑπέροξε ὁ φανταστικὸς ἐκείνου διωγμὸς τῆς ἄστυνμίας, ὥστε ἕνα θράδν μὴ ἀνδροπερητῆ μαμὴ, φέρονσα μπίραν καὶ ὀμπρέλλαν, νὰ χαρακτηρισθῆ στὸ σκοτάδι ὡς... χωροφύλαξ τῆς καταδιώξεως!...

Στὸ τέλος ἡ ἄστυνμία ἄρχισε—φανταστικῶς πάντοτε—νὰ γίνεται ἐνοχλητικὴ καὶ τόσο... πολυάριθμη, ὥστε θὰ νομίσει κανεὶς ὅτι διὰ καὶ τρία ὄργανα τῆς ἐσχάθουσαν νὰ παρακολουθοῦν καθένα ἐπαναστάτη. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἐπαναστατικὸι φοιτηταὶ ἦσαν περιοστέροι τῶν 300, χιλιοὶ τοιάχιστον χωροφύλακες, ὅσους δὲν εἶχε δηλαδὴ ὅλη ἡ δύναμις τότε τῆς χωροφύλαξ ὅς ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἔπρεπε νὰ ἔχων διατεθεῖ γιὰ τὴν τροισιερὴ «Ἐνωσις» μας.

Κανεὶς ὅμως δὲν σκέφτηκε ὅτι ἡ ἄστυνμία Ἀθηνῶν, δὲν εἶχε παραπάνω ἀπὸ διακοσίους πενήντα ἄνδρες.

Ἄλλα ὅτε κ' ἐπιθυμοῦσε κανεὶς νὰ τὸ σκεφθῆ. Ἐἶνε τόσο ὄμοιο νὰ καταδιώξεται κανεὶς γιὰ εὐγενεὶς καὶ πατριωτικὰς ἰδέαις!

Ἐπειτα ἕνα ἐπαναστατικὸ σοματεῖο πρέλει νὰ παρακολουθεῖται ἀπὸ ὀλόκληρο στρατεύμα χωροφύλακων.

Ἄλλοιῶς τί ἐπαναστατικὸ σοματεῖο εἶνε... Ἐτοὶ λοιπὸν ἐλέγετο καὶ διεδίδετο, πὼς ἡ ἄστυνμία ἔπαινε πειρὴ καὶ ἐδοδο καὶ τετράποδο τοῦ τῆς φανόταν ἵπποτο!...

Ἡ σφραγὶς τῆς «Ἐνώσεως».

Ἐνας γίγαντας ποὺ μπορούσε νὰ στήσῃ ἄνθρωπο, σὰν τὸ λεμόνι!

Τέλος, καλομελέτα κ' ἐζέχεται.

Ἐνα θράδν τὰ γραφεῖα τῆς «Ἐνώσεως» πολιωκῆθιζαν ἀπὸ πραγματικοῦς, πλέον, χωροφύλακες, μὲ σάρκα καὶ ὀστά, γαλιόνια καὶ μουστάκια, σερήνια, βοῦρδουλα καὶ κομπιὰ μὲ στέμματα ἀπάνω, ἐξ οὗ καὶ «Σ α ρ α ν τ α κ ο ρ ο ν ἄ δ ε ς» καθὼς τοὺς ἔλεγε καὶ ὁ λαός.

Ὁ ἐντὸς τῶν γραφείων ἐνισχυόμενοι ἐτ ἄ τ ῆ ο ὡ κατόρθουσαν νὰ πηδήσουσαν ἀπὸ ἕνα πσιπὸ παράθυρο, νὰ πέσουν μέσα στὴ μυτιγὰδα τῆς κυρῆ-Ζαφειρῶς.

τῆς πλύστρας ὅλης τῆς γύρω περιφερείας, νὰ εἰσορμήσουσαν στὸ ὑπόγειο δωμάτιο τῆς Ἀργύρας τῆς Ἀξιώτισσας, νὰ ἀνατρεῖον ἕναν τέντερον κολλητόντα μ' ἐπαναστατικὰς φακέτας καὶ νὰ βροῦν ἀπὸ τὸν ἄλλο δρόμο.

Ὁ προεδρεύων πρόφτασε νὰ πάρῃ μαζὺ του καὶ τὰ ἔγγραφα, τὴν ἀλληλογραφία, τὸ καταστατικὸ καὶ τὸν ὄγκο τῆς «Ἐνώσεως» καὶ νὰ τὰ πετάξῃ κάτω στὸν καφετζῆ, ἕναν γίγαντα ὡς ἐκεῖ πάνω, ὁ ὅποιος μπορούσε νὰ στήσῃ ἄνθρωπο σὰν λεμόνι, κ' ὁ ὅποιος πολλὰς φορὰς φέροντας καφεὶ στοὺς ἐπαναστατικὰς, δὲν παρῆλαίτε νὰ ληθῇ καὶ τὶς σοφῆς τοῦ γ' ὄψεως:

— Ἀκούτε ὄνα, παιδιὰ! Ἀφού ἔτσι κ' ἔτσι, ὅπως νάνα, ἐσεῖς θὰ φτιάσετε τὸ βασίλειο, ἔβαλε ἕνα νόμο νὰ παίνομε μιστὸ κ' ἔμεις οἱ καφετζῆδες...

— Μὰ δὲν εἶνε δυνατὸν αὐτὸ, τοῦ ἀπαντοῖσαμε.

— Πῶς δὲν εἶνε δυνατὸν;

— Νὰ παίνοτε μιστὸ γιὰτί φτιάνετε καφέδες;...

— Γιατί τάχα; Μοναγὰ νὰ τοὺς ταγματοαρχοῦς θὰ εἶνε τὸ Βασίλειο!

— Μὰ κείνοι δὲν φτιάνομε καφέδες. Ἐἶνε ἀξιοματικοί.

— Αὐτοὶ δὲν φτιάνονε τοὺς καφέδες, ἀλλὰ τοὺς... πίνουμε!...

Ὁ ἀφελὴς αὐτὸς καφετζῆς ἦταν πρωτοπόρος τοῦ σημερινῶν ἑλλητισμῶν. Μίλιθον σὰν «Ἑλληνας τοῦ 1931. Ἦθελε σὺντάξῃ κ' αὐτὸς, ἀμοιβὴ κ' ἀποζημιώσεως!...

Ἐστειλαμε ἕναν φοιτητὴ ψηλὸ καὶ μουστάκι.

Μετὰ τὴν ἔφοδο τῆς χωροφύλαξ ἰστὸ γραφεῖα τῆς «Ἐνώσεως», ἡ πρῶτὴ μας σκέψις ὅταν ἀνατασάμε ἦταν τὸ τί θὰ γίνοντουσαν τὰ ἔγγραφα μας. Στείλαμε λοιπὸν ἕναν ψηλὸ καὶ μουστάκι φοιτητὴ νὰ τὰ πάρῃ ἀπὸ τὸν καφετζῆ, μὲ τρόπο. Ὁ φοιτητῆς πῆγε στὸ καφετζεῖο ἡ ὅλες τὶς προφυλάξεις ἐπαναστατικῶν, κρυφοντυτάρωντας πρὸς ὅλες τοὺς δρόμους τὶς γαστῆς καὶ διεγείροντας ἔτσι τὴν ἰσχυρία καὶ τῶν... πεικῶν ἀκόμα τῆς πλατείας τοῦ Κλαυθιῶνος!

Σὲ λίγο γύρισε πίσω κατακίτρινος σὰν φράδα καὶ τρέμοντας ἀπ' τὸ φόβο του σὰν φτεροὶ καπέλλου γενναίου τῆς μόδας τότε καὶ τῆς ἐποχῆς.

— Φευγάτε καὶ μὲ κινιγῆαι ἢ χωροφύλαξ! μὰς φώναζε.

Τρυπώσαμε τότε ὅλοι σ' ἕνα ὑπόγειο ποὺ μένανε διὰ κορίτσια ἀπὸ τὴν Κεραλλονία. Ἡ Μαριάνθη κ' ἡ Ἀδερφὴ τῆς, τῆς ὁποίας ληρομῶν τὸ ὄνομα. Ἡ Μαριάνθη κ' ἡ Ἀδερφὴ τῆς, τῆς ὁποίας ληρομῶν τὸ ὄνομα. Ἡ Μαριάνθη κ' ἡ Ἀδερφὴ τῆς, τῆς ὁποίας ληρομῶν τὸ ὄνομα.

Ἐκεῖ, μέσα στὴν ὑγρασία, ψυχραιμότερον σκεφθέντες, ἀποφασίσαμε ν' ἀναθέσουμε σὲ 2—3, νὰ πάνε ὁ ἕνας, ἔπειτα ἀπὸ τὸν ἄλλο στὸ καφετζεῖο, ὥστε ἀν συλληφθῆ ὁ ἕνας, νὰ ἐπιχειρήσῃ ὁ δεύτερος, κ' ἂν ἀποτύχει κ' αὐτὸς, ὁ τρίτος, νὰ πάρουν ἀπ' τὸν καφετζῆ τὰ ἐντοκομῆντα, ὅπως ἔλανε μερικὸι τὰ ἔγγραφα.

Ὁ κληρὸς ἔπαισε πρῶτα σ' ἐμένα, ἔπειτα τὸν Κίττιο ἢ τὸν Χατζηγιάννη, δὲν θυμοῦμαι καὶ καλὰ, καὶ τρίτον στὸν Πύρρο τὸν Γεαντόπουλο.

Τράβηξα γιὰ τὸ καφετζεῖο πρῶτος.

Πράγματι, ἀπ' ἔξω στὸ πεζοδρόμιο, καθόντουσαν μερικὸι χωροφύλακες μὲ πολιτικὴ ἐνδυμασία. Λέγω πὼς ἦσαν χωροφύλακες, γιὰτί δὲν ὑπῆρχε κανένας ἄλλος λόγος νὰ «ἔξ ε ρ ο σ τ ι λ ι ἄ ξ ο υ ν» ὀληνύχτα ἐκεῖ ἀπ' ἔξω.

Ἐμπῆκα στὸ καφετζεῖο χωρὶς Ἡ Ἀστυνμία ἔπαινε καθὲς δίποδο καὶ τετράποδο...

νά ενοχλήθω από κανένα.
 — Γεια σου, κήρ Γιάννη, φώναξα στον ήρωάλο έκεινον καφετζή, τί γίνεται; Καλά; Χαρετίοματα από το χωριό σου.
 — Ο Γιάννης με κίτταξε περίεργα.
 — Τρελλάθηκε τούτος, έλεγε, ή χοροιδείει;
 — Χθές ήρθα από κει με αήριο ξαναπατημένο, συνέχισε.
 — Ποιό χωριό, μωρέ;
 — Ο Μήτσος, ο αδερφός σου, σου στέλλει χαρετίοματα, έξακολούθηρα, χωρίς να προσέξω στην ερώτησή του. Ο κοιπιτάρος σου ο Κώστας σε χαρετείει και σε παρακαλεί για κείνη τη σωλήνα. Έχω κι ένα γράμμα να σου δώσω άπ' το σπίτι σου.
 — Ο Μήτσος κι' ο κοιπιτάρος μου ο Κώστας! Έπανελαβε ηπιθυμισιά ό καφετζής, αρχίζοντας να υποπτεύεται ότι κάποια άλλη σημασία θά είχαν τα άκαταλόγητα αυτά λόγια.

Συγγρόνος έταμα' το χέρι του και τούσιφια δυνατά, τινάζοντας το και κίτταζόντας τον κατάματα, να και καταλάδη.
 — Η Γιαννούλα έγινε καλά, έξακολούθηρα. Έλαχυνε, να, έγινε τούόση δά! Νά και το γράμμα άπ' το σπίτι σου, σου γράφουν και για το μισθό που θά παίρνουμε οι καφετζήδες... Ξέρεις; Το ζήτημα αυτό τελείωσε!
 — Μπά, έγινε καλά ή θεά Γιαννούλα; είτε τώρα κι' ο καφετζής, αρχίζοντας πάλι να καταλαβαίνει. Είχαριστώ πολύ.

— Νά και το γράμμα να το διαβάσης, του είπα.
 — Ο καφετζής άνοιξε το χαρτί που του έδωσα, είδε το σημά της Ένώσεως και άντελήφθη τά πάντα.
 Σάν μπήκαμε μέσα, γύρισε και μου είπε:
 — Βρέ παιδί μου, να με συγχωρήσ! Δεν καταλάβαινα στην άρχη τί μου έλεγε.
 Και διάβασε άμέσως το γράμμα.
 Το γράμμα αυτό ήταν μά... άσπρη διαταγή, να μου παραδώσει άμέσως και άνεν κινδύνου... άστινομιστού, τά... άνοθεν ριφθέντα εις αυτόν εϊ ο ρ ε ι ας της «Ένώσεως».
 — Και τώρα πώς θά τή λύσης, δίχως να σε δούν άπ' αυτά τά «σ α λ η ό ρ ζ α ο τ α»; Είνε τόσες ανάδες!...
 — Τώρα που θά άγίω, του άπάντηρα, να με φωνάζεις να γυρίσω πίσω για να μου δώσεις, τάχα, ένα δεμιστάκι για το χωριό, τά είχες πάλι, τυλιγμένα στην πετσέτα. Έγώ θά σου πω να μου το σπειλής με ένα λούστρο, Φωνάζεις τότε με άδιαφορία ένα λούστρο άπ' τους Άγιους Θεοδώρους, που τά δίνεις; ή δουλειά μας τελειώνει.

— Όπως είπαμε κι' έγινε.
 Οι χοροοιδείες οίτε καταλάβαιν κίν; ή ίσως και να μην επρόσεξαν το παγίδι που τους κάιχηκε. Κι' έτσι ο ύποφανεμένος άνεστηρύνη ήρωσ και τίχ... Πατριδός άξιος.
 — Όταν ο καφετζής ξαναγύρισε στο καφενείο του, του είπαν οι άλλοι θιαοίτες:
 — Έ, κήρ Γιάννη!... Καλώς τά δέχτηκες άπ' το χωριό!... Δεν θά γεράσης τώρα;
 — ΣΤΑΜ, ΣΤΑΜ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΔΙΟΓΕΝΗΣ

Κάποιος ιστορικός του Ναπολέοντος διηγείται το έξης χαρακτηριστικό επεισόδιο που συνέβη από μεγάλο αυτό στρατηγέτη και που θίμειε κάποιο άλλο άνάλογο μεταξύ του Μ. Άλεξάνδρου και του Διογένους.
 — Όταν ο Ναπολέων βρισκόταν στην Όλλανδία, περνούσε μία μέρα από ένα κεντρικό δρόμο και παρατήρησε ότι ένας χωρικός, όχι μόνο δεν σηκώθηκε στο πέρασμά του, άλλ' ούτε καν έβγαλε το καπέλλο του για να τον χαρετίση.
 — Ο Ναπολέων, από περιέργεια, πόν ελάητισκε και τον έχαρετίησε.
 — Καλή μέρα σου! Άποκρίθηκε ο χωρικός, γέροντας λίγο το κεφάλι του.
 — Είμαι ο αυτόκαρώτος! είτε ο Ναπολέων.
 — Έσύ;
 — Ναι.
 — Χαίρω πολύ, Και τί ζητάς από μένα;
 — Θέλω να σε κάμω είνιχισμένο.
 — Δεν μου λείπει τίποτε.
 — Έχεις κορίτσει;
 — Ναι, Διό.
 — Θα τή προκίσω.
 — Εύχαριστώ, αλλά...
 — Άλλά τί;
 — Θα τή προκίσω μόνος μου.
 Κατόπιν της άνέλπιστης αυτής άπαντήσεως, ο Ναπολέων άπομακρύνθηκε, λέγοντας πως είχε βρει ένα δεύτερο Διογένη.

ΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ
ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ
ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΕΝΑ ΦΩΤΙΣΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ

(Του SWIBURNE)

Χάιδεψε με τ' αντίγεργό σου, άποσπερίτη, το πρόσωπο της κόρης που άγατώ.
 Μοίστε πώς θά κοιμάται, αλλά το σπίτι κοιτά πώς λάμπει μέσο στο φως το χαρωπό.
 Ίσως και να χορεύη, ποιος τ' ξέρει;
 Τους άρζους πάλος πιστεύει τώρα πλειά;
 Θαρωό τη βλέπο, απλαχνικότατό μου άστέρη, να γέρνη μέσο σε κάποιαν άγχαλιά.
 Κι' άν ξεγελέμα, κι' άν εκείνη εν' άλλη, πειός ξέρει αυτή με ποιόν κοινορεύει;
 Ή σάλα του σπιτιού της εν' μεγάλη κι' οι καλεσμένοι είναι πολλοί.
 Τί κρύο, άλήθεια, άπόψε, ό τί κρύο!
 Τά λόγια μου θαρωό τά τραγουδιό.
 Βλέπο και σύ πώς φεύγεις, άταρο θείο, βίως; εγώ θά μείνω άκόμα εδώ.

ΕΝΘΥΜΗΣΙ

(Του Βύρωνος)

Ή θεία όμορφιά που άρπάχτηκες στη λιμπερή σου νεότη, δεν θά σταθή στο χώμα σου μνήμη βαρú κανένα.
 Της άνοιξης οι ροδανοί θά βγούνε πρώτοι—πρώτοι, στην πράσνη τη χλωρασιά που θά σκεπάζει σένα.
 Το κισαρίσιο το ψηλό θά σεείτα άγάλλ—άγάλλ κι' άπάνου σου τόν ίσιου του λιμπερή θ' άπλόνη.
 Κι' ή θλίψη άδραχεται ν' άκούη με δόλογοτο κεφάλι, τόν ψήθυρο που ός κίματα θ' άρίθουν γύρω οι κλώνοι.
 Στόν τάφο σου θέ ν' άκουάται παρη σνλλογιμένη, με τις παλιές ένθύμιας που δέν εις σβύνει ο χρόνος, κι' ός ν' άγροσκούν τά βήματα, αίθνια, οι πεθανέμενα αγά—αγά θά σέρνη τον εκκίθε ο μαύρος πόνος.
 Το ξέρω πως ο θάνατος είναι κωφός κι' άκόμα πώς βρούε τις τά μάτια σου άνοφέλα που ρέει, κι' αυτό δεν είναι τίποτε για το κερκό μας στόμα και για τη θλίψη, φάντασμα που κίμαει κι' δια κίμαει.
 Και σύ που λές καλύτερα κανέναν να ξεχάνη, βλέπο πως έχεις πρόσωπο χλωμό σαν το σουδάρι, και βλέπο άκόμα στα στεγνά τά μάτια σου να φτάνη το δάκρυ σου θαμνότερο κι' από μαργαριτάρι.

ΣΙΜΑ ΣΟΥ

(Του Γκαίτε)

Όταν μέσο άπ' τη θάλασσα το φως γλυκοσοδίζει, έσέναν έχω, άγάτη μου, μονάχη σνλλογη, έσένα κι' όταν το χλωμό φεγγάρι παιγνίδιζε και πάλι και ζωογραφίζετα στην καθωρή πηγή.
 Στο νέφος που άνασκρύνετα στο μακρομένο δρόμο, έσένα βλέπο μοναχή, κι' εις σε το του γυρνά μέσα στη νύχτα τη βαθεία που δένει με τόν τρούο τόν οδοκόρονο έρμη στο πέρασμα στενό.
 Στο κίμα που διαπλώνεται και σάζει, άκούη έσένα, έσένα και στού λειβαδιού την τέρη σιγαλιά.
 Πολλές φορές απγαίνου εκεί κι' εν' δια ήσυχασμένα και μένο κι' άφιγροάζομα την ίδια σου λαλιά.
 Πάντα κοντά σου βρισκόμα, κι' ενίο δεν με άνακρύνου τά μάτια σου μήτε σπηγιά περνώ να μη σε δω, γανέτ' ο ήμος, τά γοργά τ' άστέρια με φωτίθων.
 Ω, και να σ' είχα, άγάτη μου, να σ' είχα πάντα εδώ!

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

(Του Β. Ούγκυ)

Σε μία βαρκούλα άνάλαφορ πιστά παραδομένο, καθόμασ' ένα άπόθραδο οι δυο πλευρο—πλευρο, τ' άγέρι ήσαν άπάραχο κι' έμεις άγαπημένα το δρόμο ακολούθοιαμε στο διάπλοτο νερό.
 Με την άμύγλη σκεπαστό τ' όφθαλο πνευματισήα μαπτεύονταν στού φεγγαριού τη λάμψη τη λευκή, κι' ή πάχη που κινιμάτις δεν έφτανε να σβήση κάποια τραγοούδια άγαπητά που βγαίναν από κει.
 Και τά τραγοούδια πλήθωναν, έλο κι' άγαπημένα μα πλήθωνε κι' ή καταχήα που χόρευε βαρεά, κι' έμεις κοντά περσομα και μετρήμαεν όμίενα! μέσο στη μεγάλη θάλασσα χωρίς παρηγοριά!
 Μεταφρσσεις Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗ

